

[Gade]

skal jeg sige, at vi vil fremsætte et forslag, hvor vi vil gøre rede for, hvad vi forstår ved økologisk landbrug.

Vi har haft nogle historisk prægede diskussioner; 1781 forstod jeg var vigtigt her. Jeg har den opfattelse, at da bønderne kastede åget fra sig og blev selvstændige og fik deres egen jord, var det en revolutionær handling. Det var vigtigt. Det var politisk vigtigt. Det gav ændringer i samfundet. Det gav øget produktion. Jeg kunne i den forbindelse godt have lyst til at citere fra en artikel i Tolvmændsbladet, nr. 4, 1982, side 178, om det franske gruppelandbrugssystem, som jeg sagde noget om i mit første indlæg. Der står:

»Men når det franske gruppelandbrugssystem har givet så væsentlige indkomststigninger til landmændene, som det har, skyldes det hovedsagelig sædskiftefordelene og den omstændighed, at i et gruppelandbrug kan investeringsopgaver såsom besætningsforøgelser og staldbyggeri løftes i flok.«

På samme side står der:

»Det franske styre vil øge landbrugseksporten, og gruppelandbrugene producerer mere pr. arealenhed end enkeltbrugene. Det er derfor gruppelandbrugene, der hos myndighederne har vind i sejlene.«

Det siger noget om – hvad vi selvfølgelig også tror på – at der ligger en dynamik, en kraft, en reserve, som kunne bruges i landbruget. Selv om vi har strukturproblemer og problemer med generationsskiftet, har vi da også et produktionsapparat. Vi har i den ene ende et produktionsapparat, som presses, og i den anden ende et produktionsapparat, som ikke udnyttes effektivt nok. Det er situationen i landbruget. En landbrugsreform skal selvfølgelig satse på at skabe produktion, skabe konkurrenceevne. Det er klart nok, og det er ikke farligt at sige det, heller ikke for mig. Men samtidig er det vigtigt, at vi slår bak de steder, hvor vi presser for hårdt. Konkurrenceevnen har jo noget at gøre med, at man kan få rentebillige lån.

Jeg vil slutte med at spørge de radikale, om de er enige – det er jeg – med hr. Bjørn Westh i, at der er to finansieringsbehov. Det ene skyldes de tyngende lån, og det andet skyldes, at den traditionelle finansiering ikke er landbrugseget. Der er altså et andet finansieringsbehov. Jeg har forstået, at de radikale er enige i, at der er et specielt behov med hensyn til de tyngende lån, men jeg er

lidt mere usikker med hensyn til, om de radikale også mener, at den traditionelle finansiering ikke er tilstrækkelig for landbruget, og at vi også på det område skal have en finansieringsreform.

Larsen-Ledet (RV):

Der blev her til sidst rejst det spørgsmål, om vi har forskellige opfattelser for så vidt angår tyngende lån på den ene side og de mere traditionelle lån – altså hvor man ikke har overspændt situationen på de enkelte landbrug – på den anden side. Med hensyn til de tyngende lån, dvs. de kriseramte landmænd, som har den meget store og meget dyre gæld, forestiller vi os, at der kunne laves en særlig ordning. Vi forestiller os, at staten på en eller anden måde må ind i billedet i forhold til denne kategori af landmænd. For så vidt angår de øvrige er vi ganske afgjort også positivt indstillet over for en reform af de traditionelle lån, altså i DLR. Men de kriseramte landmænd er en særlig kategori, og her skal der en eller anden form for statssikkerhed til.

Principielt er vi tilhængere af finansieringsreformen, og jeg forstår overhovedet ikke det, der også her fra talerstolen er sagt om, at gælden kan vokse landmændene over hovedet. Hvis man får et lån, der udgør 30 pct. af ejendommens værdi, bliver det ved med at udgøre 30 pct. af den pågældende ejendoms værdi. Det bliver ikke pludselig 90 eller 120 pct. Det bliver ved med at udgøre lige præcis den samme andel af det pågældende landbrug. Grundværdierne er steget med 4 pct. om året fra 1920 til 1978 – meget overraskende så jeg i embedsmandsudvalgets betænkning, at de ikke var steget mere. De, der havde fået et jordbanklån i 1978 – hvis vi forestiller os, at ordningen var indført dengang – ville have skyldt mindre væk i dag end i 1978. Det skal både hr. Øllgaard og hr. Collet også tænke på, når de kritiserer forslaget. De skal tænke på, at det er bevægeligt både til den ene og til den anden side.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende beslutningsforslag nr. B 84 om en landbrugsreform, hr. Bjørn Poulsen, har ordet.

Bjørn Poulsen (SF):